

Եվրոպայում անվտանգության և համագործակցության կազմակերպության
ՁԼՄ-ների ազատության հարցերով ներկայացուցիչ

**Հայաստանի Հանրապետության
Հեռարձակման մասին օրենքում նախատեսվող
փոփոխությունների և Ռադիոհեռուստատեսային
հեռարձակման թվային համակարգին անցման
հայեցակարգի վերլուծության (2010թ. մարտ և մայիս)
վերաբերյալ՝ ՁԼՄ-ների ազատության հարցերով ԵԱՀԿ
ներկայացուցչի գրասենյակի կողմից արված
դիտողությունների
լրացում**

Այս վերլուծությունը կատարել է Մոսկվայի Լոմոնոսովի անվան պետական
համալսարանի Ժուռնալիստիկայի ֆակուլտետի Լրատվության իրավունքի և
քաղաքականության կենտրոնի տնօրեն դոկտոր Անդրեյ Ռիխտերը, որը դասախոս է և
նույն համալսարանի լրատվության իրավունքի ամբիոնի վարիչը, Իրավագետների
միջազգային հանձնաժողովի (ICJ) անդամ և Լրատվության և հաղորդակցության
հետազոտությունների միջազգային ընկերակցության (IAMCR) իրավունքի բաժնի
համանախագահը

10-հունիսի 2010թ.

Սույն վերլուծության առարկա հանդիսացող հեռարձակման մասին օրենքը վերնագրված է «Հայաստանի Հանրապետության օրենքը «Հեռուստատեսության և ռադիոյի մասին» Հայաստանի Հանրապետության օրենքում փոփոխություններ և լրացումներ կատարելու մասին» (այսուհետև՝ օրենք) և ընդունվել է երկրորդ ընթերցմամբ Հայաստանի Հանրապետության Ազգային ժողովի կողմից 2010թ հունիսի 10-ին:

Առաջին ընթերցումից հետո կատարված հիմնական փոփոխությունները

1.1) Օրենքի 22-րդ հոդվածը («Հեռուստառադիոհաղորդումների չարաչափման անթույլատրելիությունը») սահմանում է այն հաղորդումների և դրանց բաղադրիչների ցանկը, որոնք հեռարձակվելու դեպքում կհանգեցնեն լիցենզիայի գործողության ժամկետի դադարեցման: Այժմ սա տեղի է ունենում ոչ թե ՀՌԱՀ-ի ուղղակի հայեցողությամբ, այլ դատական կարգով՝ 22-րդ հոդվածի առաջին իսկ խախտման դեպքում, ՀՌԱՀ-ի դիմումի հիման վրա (61-րդ հոդված): Կարծում ենք, որ այս փոփոխությունը բավարար չէ, քանի որ այս դրույթն ամեն դեպքում հանգեցնում է ինքնագրաքննության և լրատվամիջոցների ազատության սահմանափակումների: Դատարանը պետք է հետևի օրենքի դրույթներին, մինչդեռ օրենքի դրույթներն այստեղ չափազանց հեռու են ԵԱՀԿ-ի ժողովրդավարական չափորոշիչներից:

2) Մինչ դրական է այն, որ օրենքի 22-րդ հոդվածը կրճատվել է և այժմ չի պարունակում «օրենքով պահպանվող պետական կամ այլ գաղտնիքներ հրապարակելու... և բռնության և դաժանության պաշտամունք, մարդկային արժանապատվությունը նսեմացնող, ընտանիքը վարկաբեկող, իրավախախտումներին նպաստող հաղորդումներ հեռարձակելու» մասին դրույթներ, դեռևս մնացել են դրույթներ, օրինակ, «զրպարտության, այլ անձանց իրավունքները, աննեղության կանխավարկածը խախտելու» մասին: Մենք տեղյակ չենք ժամանակակից ժողովրդավարական աշխարհում որևէ այլ երկրի մասին, որտեղ զրպարտությունը կարող է հանգեցնել վարչական մարմնի որոշմամբ հեռարձակողի գործունեության դադարեցմանը:

3) Նույնը վերաբերում է այլ անձանց այնպիսի իրավունքների խախտմանը, ինչպիսիք են ոտնձգությունները նրանց անձնական կյանքի գաղտնիության նկատմամբ կամ հեղինակային իրավունքի խախտումները. սրանք թույլ հիմքեր են հեռարձակման լիցենզիայի գործողության ժամկետի դադարեցման համար:

4) Դրույթը, որը նույն կերպ պատժում է «քրեորեն պատժելի արարքների կամ օրենդրությամբ արգելված արարքների կոչեր տարածելը» չափազանց լայն է և հեռարձակողների համար մահապատիժ նախատեսող հանցագործության հավասար է դարձնում այնպիսի իրավախախտումների կոչերը, ինչպիսին որ մեքենան անթույլատրելի տեղում կանգնեցնելն է:

5) Նույնատիպ տույժը «պոռնկագրական նյութերի տարածման» համար շատ ավելի խնդրահարույց է: ՀՀ քրեական օրենսգրքի 263-րդ հոդվածի 1-ին մասի համաձայն՝ «Պոռնկագրական նյութեր կամ առարկաներ, այդ թվում՝ տպագիր հրատարակություններ, կինոյի և տեսաֆիլմերի նյութեր, պատկերներ կամ պոռնկագրական բնույթի այլ առարկաներ ապօրինի տարածելը, գովազդելը, իրացնելը, ինչպես նաև այդ նպատակով պատրաստելը»¹

¹ Տես <http://www.parliament.am/legislation.php?sel=show&ID=1349&lang=eng>

հանցագործություն է: Այսպիսով՝ օրենսգրքի ձևակերպումից ենթադրվում է, որ «ապօրինի պոռնկագրությունից» գատ կա նաև «օրինական պոռնկագրություն»: Քանի դեռ Հայաստանի գործող օրենսդրության մեջ չկա «ապօրինի պոռնկագրության» հստակ սահմանում (ինչպիսիք են այդ նույն 263-րդ հոդվածի 2-րդ մասի նեղ թվարկումը), մնացած տիպի բոլոր պոռնկագրական նյութերն օրինական են: Սա կասկածելի է դարձնում օրենքի բացարձակ իրավական արգելքը:

6) Բռնության և դաժանության պաշտամունք պարունակող կամ քարոզող հաղորդումների հեռարձկման արգելքը չափազանց լայն է դատարանում գործնական կիրառություն գտնելու համար և դարձյալ կամայական որոշումների հնարավորություն է բացում:

7) Նույնը կարելի է ասել նաև անմեղության կանխավարկածի մասին: Սահմանադրության թեմայով վեճն այս վերլուծության շրջանակներից դուրս է, սակայն մեր խորին համոզմամբ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 21-րդ հոդվածը, որն ամրագրում է (1-ին մասում), որ «Հանցագործության համար մեղադրվողը համարվում է անմեղ, քանի դեռ նրա մեղավորությունն ապացուցված չէ օրենքով սահմանված կարգով՝ դատարանի՝ օրինական ուժի մեջ մտած դատավճռով» որևէ կերպ չի առնչվում զանգվածային լրատվամիջոցների ոլորտին²: Անմեղության կանխավարկածի այս սահմանադրական սահմանումը չի վերաբերում լրագրողներին կամ լրատվամիջոցներին, քանի որ նրանք չեն կարող «մեղադրել» որևէ մեկին բառիս իրավական իմաստով (մինչդեռ կասկած չկա, որ Սահմանադրությունն իրավական փաստաթուղթ է): Ամեն դեպքում, օրինագծի 22-րդ հոդվածը հնարավորություն է ընձեռում անմեղության կանխավարկած հասկացության կամայական կիրառության համար, ինչը կարող է լուրջ հետևանքներ ունենալ լրատվամիջոցների համար:

Հետևաբար, մեր առաջարկությունը մնում է նույնը.

- *Վերացնել արտահայտվելու և լրատվամիջոցների ազատությունը կամայականորեն սահմանափակելու հնարավորությունը հեռարձակողների կողմից 22-րդ հոդվածով նախատեսված խախտումների դեպքում:*
- *Սա պետք է ներառի նաև լրագրողների ինքնագրաքննության հնարավորությունների վերացումը՝ հաշվի առնելով հեռարձակողների խորը և անարգել զտումները 22-րդ հոդվածի այնպիսի խախտումների համար, ինչպիսիք են զրպարտությունը, այլ անձանց իավունքների խախտումը և այլն:*

2. Ողջունելի է այն դրույթի նախատեսումը, որի համաձայն՝ «Ազգային հանձնաժողովը տարին մեկ անգամ հրապարակում է եթերային հաճախականությունների ամբողջական ցանկը՝ հիմք ընդունելով Հայաստանի Հանրապետության կառավարության լիազորած պետական կառավարման մարմնի կողմից կազմված և պարբերաբար իրեն տրամադրվող Հայաստանի Հանրապետության տարածքում հեռուստառադիոհաղորդումների հեռարձակման համար նախատեսված եթերային հաճախականությունների ցանկը» (36-րդ հոդվածի 6-րդ մաս): Այս կերպ մեր այն առաջարկությունը, որ պետք է *պահպանել հաճախականությունների պլանը Ազգային հանձնաժողովի կողմից հրապարակելու պարտականությունը* կատարված է:

3. Ողջունելի է, որ օրենքի 49-րդ հոդվածը ներառում է Ազգային հանձնաժողովի այն պարտականությունը, որ լիցենզավորման գործընթացում վերջինս պետք է հաշվի առնի

² Տես, օրինակ, Ռուսաստանի Դաշնության Նախագահին առնթեր Տեղեկատվական վեճերի դատական պալատի առաջարկությունները (անգլերեն), No. 3 (10), 24-ը դեկտեմբերի, 1997թ. «Անմեղության կանխավարկածի սկզբունքի կիրառումը լրագրողական գործունեության ընթացքում», (ի պատասխան Լրատվամիջոցների իրավունքի և քաղաքականության կենտրոնի հարցման), http://medialaw.ru/e_pages/laws/russian/jcr-10-97.htm

դիմողի՝ բազմակարծությունը խթանելու կարողությունը: Մինչույն ժամանակ, *ՀԱԿ-ի՝ եթերում բազմակարծություն խթանելու պատասխանատվությունը վերստին նախատեսելու մասին* մեր առաջարկությունը, փոխարենը, վերաբերում էր օրինագծի այլ մասի, 36-րդ հոդվածին («Ազգային հանձնաժողովի գործառույթները»):

4. Մեր նախնական առաջարկության ձևակերպումը հետևյալն էր. «*Վերստին նախատեսել այն դրույթը, որի համաձայն Ազգային հանձնաժողովը պարտավոր է պատշաճորեն հիմնավորել հեռարձակման լիցենզիա տրամադրելու մերժման մասին իր որոշումը*»: Քննարկումներից հետո ընդունված օրենքում տեղ է գտել հետևյալ ձևակերպումը. «Ազգային հանձնաժողովի որոշումը պետք է լինի պատշաճ հիմնավորված և պատճառաբանված: Ազգային հանձնաժողովը ապահովում է իր որոշման հրապարակայնությունը»: Կարծում ենք, որ սա նշանակում է, որ Ազգային հանձնաժողովը պետք է պատշաճորեն հիմնավորի և պատճառաբանի լիցենզիայի տրամադրման և լիցենզիայի մերժման մասին իր որոշումները: Եթե դա այդպես է, սա շատ ողջունելի փոփոխություն է և համապատասխանում է լիցենզավորմանը վերաբերող ընդդեմ Հայաստանի հայտնի գործով Սարդու իրավունքների եվրոպական դատարանի դիրքորոշմանը.

«Ղատարանը գտնում է, որ լիցենզավորման այնպիսի ընթացակարգը, որի պարագայում լիցենզավորման մարմինը չի հիմնավորում իր որոշումը, բավարար պաշտպանություն չի ապահովում արտահայտվելու ազատության հիմնարար իրավունքի նկատմամբ պետական մարմնի կամայական միջամտությունների դեմ»³:

5. 8-րդ հոդվածով նախատեսվում է, որ «Հեռուստառադիոընկերությունների կողմից հայրենական արտադրության հաղորդումների հեռարձակումը մեկ հեռուստաալիքով (ռոդիոալիքով) չի կարող ամսական ընդհանուր եթերաժամի 55 տոկոսից պակաս լինել»: Նախորդ տարբերակում՝ «չի կարող ...65 տոկոսից պակաս լինել»: 65-ից կրճատումը մինչև 55-ի կիջեցնի հեռարձակողների՝ հայրենական արտադրության հաղորդումներ ստեղծելու (պատվիրելու) հետ կապված տնտեսական լարումը, սակայն այս միջոցառումը դեռևս ծայրահեղ է: Նույնիսկ արևմտաեվրոպական երկրներում, որտեղ տնտեսությունը, այդ թվում՝ հեռարձակման տնտեսությունը շատ ավելի հզոր է, քանի Հայաստանում, օրենքը չի պահանջում հեռարձակել 50 տոկոսից ավելի հայրենական արտադրության (կամ, ավելի ճիշտ, եվրոպական արտադրության) հաղորդումներ, և նույնիսկ այնպիսի երկրներ, ինչպիսիք են Հունաստանը և Իսպանիան դեռևս չեն կարողանում հասնել այդ նպատակին: Չարմանալի չէ այն, որ «Անդրսահմանային հեռուստատեսության մասին» եվրոպական կոնվենցիան այս առնչությամբ ամրագրում է (10-րդ հոդվածի 1-ին մաս՝ *Մշակութային նպատակներ*).

«Յուրաքանչյուր հեռարձակող կողմ ապահովում է, եթե գործնականում հնարավոր է և կան համապատասխան միջոցներ, որ իր իրավագարության ներքո գտնվող հեռարձակողը եվրոպական հաղորդումներին հատկացնի իր հեռարձակման ժամանակի մեծ մասը, բացի այն ժամանակից, որը հատկացվում է լուրերի, սպորտային իրադարձությունների, խաղերի, գովազդի, հեռուստատեսության և հեռուստազնունների ծառայություններին: Այս համամասնությունը պետք է հասնել աստիճանաբար, համապատասխան չափանիշների հիման վրա՝ հաշվի առնելով հեռարձակողի տեղեկատվական, կրթական, մշակութային և ժամանցային պարտականություններն իր հեռուստադիտողների/ունկնդիրների հանդեպ»:

---

³ Տես «Մելտեքս» ՄՊԸ-ն և Մեսրոպ Մովսիսյանն ընդդեմ Հայաստանի գործով վճռի 68-րդ պարբերությունը, (*Դիմում թիվ 32283/04*) 17-ը հունիսի, 2008թ.
<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?item=2&portal=hbk&Action=html&highlight=ARMENIA%20%2010&sessionid=67430&skin=hudoc-en>

Առաջարկություն

- Քննարկել մասնավոր հեռարձակողների համար հայրենական արտադրության հաղորդումների քվոտայի վերացման հարցը:

6. Դրական քայլերից է նաև օրենքի 14-րդ հոդվածի 1-ին մասի վերախմբագրումը՝ ապահովելու, որ «հովանավորություն» հասկացության սահմանումը համապատասխանի «Անդրսահմանային հեռուստատեսության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի սահմանմանը (2-րդ հոդվածի «ը» կետ): Ընդհանուր առմամբ, օրենքի այս հոդվածը համապատասխանում է Կոնվենցիային: Միևնույն ժամանակ, Կոնվենցիայի որոշ դրույթներ ներառված չեն: Օրինակ՝ օրենքը չի նախատեսում, որ հովանավորվող հաղորդումները չպետք է խրախուսեն հովանավորի կամ երրորդ անձի ապրանքների կամ ծառայությունների վաճառքը, ձեռքբերումը կամ վարձակալությունը, մասնավորապես՝ իրենց հաղորդումներում այդ ապրանքներին կամ ծառայություններին հատուկ գովազդային հղումներ անելու միջոցով (Կոնվենցիա, 17-րդ հոդվածի 3-րդ մաս):

Առաջարկություն

- Ընդունել հովանավորության և գովազդի կանոններ, որոնք գործում են եվրոպական երկրներում և տեղ են գտել «Անդրսահմանային հեռուստատեսության մասին» կոնվենցիայում:
- Քննարկել «Անդրսահմանային հեռուստատեսության մասին» եվրոպական կոնվենցիայի ստորագրման և վավերացման հարցը⁴

Այն հիմնական առաջարկությունները, որոնք հաշվի չեն առնվել օրենքում

Մի շարք առաջարկություններ ընդհանրապես անտեսվել են և/կամ կապվել «ապագա օրենքի» կամ «ապագա փոփոխությունների հետ»: Դրանցից են.

- *Հստակ տարբերակում մտցնել արբանյակային, բջջային, ինտերնետային հեռարձակման և ոչ գծային տեսաձայնային ծառայությունների կարգավորման մասով:*
- *Դնել թվային հեռարձակման ոչ պետական օպերատորների ստեղծման իրավական հիմքերը:*
- *Նախատեսել կոնկրետ դրույթներ հանրապետական և մայրաքաղաքային մուլտիպլեքսերի ռադիո ծրագրերի թվի և թեմատիկ ուղղությունների վերաբերյալ:*
- *Փոխել Հանրային հեռուստատեսության և ռադիոյի և Հեռուստատեսության և ռադիոյի ազգային հանձնաժողովի՝ պետական բյուջեից ֆինանսավորման համակարգը՝ ապահովելու պետությունից նրանց անկախության ավտոմատ երաշխիքը:*
- *Բարեփոխել Հանրային հեռուստատեսության և ռադիոյի խորհրդի անդամների ընտրության և նշանակման կարգը՝ ապահովելու բազմակարծիք հանրային հեռարձակում:*

Օրինակ, 62-րդ հոդվածի 13-րդ մասն այժմ ամրագրում է, որ. «Մինչև 2015 թվականի հունվարի 1-ից իրավաբանական անձանց կողմից թվային հեռարձակման մասնավոր ցանց ստեղծելու համար օրենքով կսահմանվեն մուլտիպլեքսորի լիցենզավորման կարգն ու պայմանները»: Այն հարցը, թե երբ պետք է այս կարևոր պայմանները սահմանվեն օրենքով

⁴ Տես <http://conventions.coe.int/treaty/Commun/ChercheSig.asp?NT=132&CM=1&DF=&CL=ENG> Պետք է հաշվի առնել, որ մինչև մի շարք արևմտաեվրոպական երկրներ չեն ստորագրել կոնվենցիան, նրանք միացել են Եվրոպական Միությունում գործող վեջինիս համարժեք փաստաթղթին՝ Տեսաձայնային լրատվական ծառայությունների մասին հրահանգին:

կամ թե ինչու է դրանց սահմանումը հետաձգվում, հստակեցված չէ նախագծում կամ տեղեկանք-հիմնավորման մեջ:

Մինչ հասկանալի է, որ իրավական բարեփոխումները չեն կարող արվել մի քանի օրերի ընթացքում, և Կառավարությունը շտապում է ընդունել օրինագիծը նախքան լիցենզիաների մրցույթների կասեցման ժամկետի ավարտը, հարկ ենք համարում նշել, որ մեր առաջարկությունները քառսային չեն, այլ համակարգային և հետապնդում են օրինագիծը ԵԱՀԿ-ի չափորոշիչներին համապատասխանեցնելու նպատակ: Հետևաբար, որոշ առաջարկություններ առանձնացնելն իմաստ չունի:

Օրինակ՝ իմաստ չունի հանրային հեռարձակողին դնել Խորհրդի բացառիկ իրավագործության ներքո (մեր առաջարկությանը համապատասխան), եթե Խորհուրդն ինքը չբարեփոխվի ժողովրդավարական եղանակով: Հետևաբար, մենք հորդորում ենք իշխանություններին քննության առնել այս բոլոր հարցերը միասին, և եթե օրինագիծը բարեփոխելու հետ կապված ձգձգումներն անխուսափելի են, ընդունել քաղաքականության փաստաթուղթ (policy paper), որը կոնկրետ և մոտ ապագայում կնախատեսի հիշյալ փոփոխությունները:

Անտեսվել են համարյա այն բոլոր առաջարկությունները, որոնք արվել էին դոկտոր Կատրին Նայման-Մեքքալֆի և դոկտոր Անդրեյ Ռիխտերի կողմից Ռադիոհեռուստատեսային հեռարձակման թվային համակարգին անցման հայեցակարգի առնչությամբ 2010թ. մարտին: Մինչդեռ հայեցակարգն էր, որ դնելու էր օրենքի հիմքերը:

Առաջարկություն

- *Ընդունել քաղաքականության փաստաթուղթ, որը կնախատեսի հստակ և մոտ ապագայում հեռարձակման մասին օրենքում փոփոխություններ կատարելու ժամանակացույց:*
- *Հրավիրել աշխատանքային խումբ, որտեղ ընգրկված կլինեն լրագրողական հասարակական կազմակերպություններ, խորհրդարանականներ և այլ շահագրգիռ կողմեր և աշխատել օրինագծի հիմնավոր լրամշակման վրա՝ լիարժեքորեն հաշվի առնելով գործող օրենքի և Թվային հեռուստառադիոհեռարձակման անցման հայեցակարգի առնչությամբ՝ աշխատանքային խմբի անդամների, միջազգային կազմակերպությունների և նրանց փորձագետների դիտողություններն ու առաջարկությունները:*

Եզրահանգում

ԵԱՀԿ-ի Լրատվամիջոցների ազատության ներկայացուցչի գրասենյակը շարունակաբար աջակցել է Հայաստանում հեռարձակման ոլորտը կարգավորող առավել ազատական օրենքի մշակման գործում, ինչին կմասնակցեին նաև հասարակական կազմակերպությունները և ինչը կխթաներ արտահայտվելու և լրատվամիջոցների ազատությունը Հայաստանում:

Օրենքի՝ առաջարկվող տարբերակն, այդուհանդերձ, կասկածներ է հարուցում այն մասին, որ հեռարձակման մասին օրենսդրությանը վերաբերող՝ ԵԱՀԿ-ի Լրատվամիջոցների ազատության ներկայացուցչի բազմաթիվ կոչերը պատշաճ կերպով են արտացոլվել քննարկմանը ներկայացված օրինագծում:

ԵԱՀԿ-ի Լրատվամիջոցների ազատության ներկայացուցչի գրասենյակը հորդորում է Ազգային ժողովի պատգամավորներին աշխատանքային խումբ հրավիրել, որտեղ ընգրկված կլինեն լրագրողական հասարակական կազմակերպությունները, ընդդիմադիր խորհրդարանականները և այլ շահագրգիռ կողմեր և աշխատել օրենքի հիմնավոր լրամշակման վրա՝ լիարժեքորեն հաշվի առնելով աշխատանքային խմբի անդամների, միջազգային կազմակերպությունների և նրանց փորձագետների դիտողություններն ու առաջարկությունները: Օրենքը պետք է ծառայի ոչ թե թվայնացման տեխնիկական պայմաններին կամ գործարար ու քաղաքական շահերին, այլ պետք է ապահովի արտահայտվելու և լրատվամիջոցների ազատությունը՝ ի շահ Հայաստանի հանրության:

